

Ervaringsverhalen

VAN DOVE MENSEN EN HUN OUDERS

Naar aanleiding van een vraag van een lid van de HHK dat zelf doof is, bezint de GDC zich op de vraag hoe diaconieën meer aandacht kunnen vragen voor dove mensen binnen hun gemeente.

Jan van de Kamp, beleidsmedewerker GDC

Onlangs hadden we als GDC een ontmoeting met enkele dove mensen en/of hun ouders. Hieronder vindt u enkele ervaringsverhalen van hen. Lees en leef u in de wereld van dove mensen in! Als er in uw gemeente dove

mensen zijn, wat kunt u dan voor hen en/of hun ouders betekenen? Over deze vraag willen we als GDC binnenkort met diakenen en andere ambtsdragers in gesprek gaan.

Ervaringsverhaal

VAN EEN DOOF PERSOON: COR VAN DER VLIES

Mijn naam is Cor van der Vlies. Ik ben doof geboren. Ik ben getrouwd en lid van de HHG in Wijk en Aalburg.

Voor corona ging ik op zondag meestal één keer naar de kerk. In de kerk maak ik gebruik van een tablet voor preekondertiteling. Alles wat de dominee spreekt, komt dan op de tablet te staan. Dat is heel fijn, want ik begrijp dan meer van de preek dan wanneer ik moet liplezen. Niet alle dominees hebben een duidelijk mondbeeld of duidelijke uitspraak. Soms zijn dominees (of studenten) erg beweeglijk op de preekstoel. Dan is het voor mij moeilijk om hen

te volgen. Eén tot twee keer per maand maak ik gebruik van een tolk gebarentaal in de kerk. We zitten dan achterin de kerk; dat is voor mij wat rustiger. Belangrijk voor mij is dat ik de mimiek van de dominee kan zien. Dat kan ik wel volgen als ik de tablet gebruik, maar ook met een tolk.

In coronatijd heb ik weinig diensten gevolgd van de eigen gemeente, omdat bij ons geen livestream is en ik ook niet naar de kerk kon. Ik keek dan meestal mee met de kerkdiensten van de HHG te Putten waar altijd een tolk aanwezig is. Of ik volgde de kerkdiensten van de Gereformeerde Gemeente in Hendrik-Ido-Ambacht, waar namens Dovenzorg (GG) op zondag een kerkdienst wordt getolkt.

Toen onze kerk gebouwd werd, heb ik meegeholpen met het maken van de kerkbanken. Onze kerk is nu al lang klaar, maar ik mis wel het contact dat we toen hadden bij het bouwen. Ik heb nu weinig contact met mensen van de kerk. Ik zou het wel leuk vinden om bij de gemeente betrokken te zijn, bijvoorbeeld bij acties voor het goede doel. Dan leer ik weer wat mensen kennen en andersom. Het

verenigingsleven is voor mij wel lastig om te volgen. Ook daar zou ik dan een tolk bij moeten gebruiken, maar het niveau zal voor mij wel lastig zijn. Voor doven is dat altijd lastig, omdat doven de taal meestal alleen op school leren, maar deze daarna weinig meer gebruiken, omdat ze de woorden niet kunnen horen. Ik hoop dat u zo een indruk heeft van een dove in de gemeente.

Ervaringsverhaal VAN EEN GEZIN MET DOVE KINDEREN

In ons gezin zijn twee kinderen als gevolg van een Zellweger spectrum aandoening (een stofwisselingsziekte) doof. Verder hebben zij een ontwikkelingsachterstand. Beide kinderen dragen een cochleair implantaat (CI).

Door middel van dat CI kunnen ze in een rustige omgeving en in een één-op-één-situatie redelijk spraak verstaan. Het CI blijft echter een apparaat, wat heel anders werkt dan het natuurlijke gehoor. Hierdoor denken onze kinderen heel anders dan horende kinderen. Voor hen geldt visuele ondersteuning als hoofdmiddel voor de communicatie. Als we het over visuele ondersteuning hebben ervaren wij binnen de kerk veel terughoudendheid in het gebruik van beeld. Voor onze dove kinderen zijn beelden of gebaren echter van essentieel belang om iets te kunnen begrijpen. Graag doen wij een oproep aan kerkenraden om het vooroordeel over de beeldcultuur enigszins bij te stellen.

Onze kinderen bezoeken het neutrale dovenonderwijs en missen daarom in de driehoek gezin, school en kerk een schakel als het gaat om het Bijbels onderwijs. Ze hebben hierdoor een achterstand in basiskennis van de Bijbel en leren ook geen psalmen en liederen op school. Als ouders staan we voor een dubbele taak: onderwijzen én (Bijbelse) gebaren leren. Daarom willen wij kerkenraden oproepen om gezinnen die kinderen met een beperking hebben, te vragen of zij iets kunnen betekenen in het Bijbels onderwijs. Als ouders ervaren we vaak een drempel om hulp te vragen; ga daarom als kerkenraad naar de gezinnen toe

en probeer u te verdiepen in de problematiek die er speelt. Denk mee in praktische zaken zoals: wat voor materiaal (boeken) is geschikt, hoe ga je om met een Bijbelvertaling (de Statenvertaling is ons dierbaar, maar bepaalde woorden zijn voor dove kinderen niet te begrijpen of moeilijk om te zetten in beeld), hoe wordt vormgegeven aan catechisatielessen en jeugdvereniging, wat is het niveau van het kind, bij welke groep zou het passen?

Als we het over visuele ondersteuning hebben ervaren wij binnen de kerk veel terughoudendheid in het gebruik van beeld.

In grote groepen haken dove kinderen al snel af, omdat er teveel ruis is of er geen overzicht is. Bovendien horen zij Gods Woord niet zoals u het hoort. Ieder kind is uniek; zet daarom kinderen met een beperking niet allemaal in één groep. Daarnaast zou het mooi zijn als er standaard dovendiensten of aangepaste diensten worden georganiseerd in de eigen gemeente, zodat een tolk in de kerk niet meer bijzonder is, maar er gewoon bij hoort. Mag er ook een keer een eenvoudige dienst zijn voor onze kinderen? Ook kinderen zijn immers onderdeel van de gemeente. Een beperking staat de Heere niet in de weg, maar dat betekent niet dat we maar met onze armen over elkaar moeten wachten tot de Heere overkomt. Wij hebben beloofd om onze kinderen op te voeden in de leer van de godzaligheid, met alle gebrek, maar ook met (hulp)middelen.

